

Sygn. akt II Ka 277/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bogdan Górski
Sędziowie:	SO Jerzy Kozaczuk SO Teresa Zawiślak (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2013 r.

sprawy **A. B.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 217 §1 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 28 lutego 2013 r. sygn. akt II K 575/12

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę oskarżonego A. B. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 277/13

UZASADNIENIE

A. B. został oskarżony o to, że w dniu 7 czerwca 2012 roku około godz. 22.30 w miejscowości R., gmina D. przy ul. (...), naruszył nietykalność cielesną i naubił J. B. (1), tj. o czyn z art. 217§1 kk w zb. z art. 216§1 kk w zw. z art. 11§2 kk.

Wyrokiem z dnia 28 lutego 2013 roku Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim:

I. oskarżonego A. B. w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że w dniu 7 czerwca 2012 roku w miejscowości R., powiat (...), uderzył J. B. (1) – powodując u niej stłuczenie prawej połowy klatki piersiowej z wylewem krwawym w okolicy prawej piersi, co spowodowało rozstrój zdrowia na czas poniżej 7 dni oraz znieważył ją słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, tj. czynu z art. 157§2 kk w zb. z art. 216§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i za czyn ten na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 157§2 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69§1 i 2 kk w zw. z art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 2 lat;

III. na podstawie art. 71§1 kk orzekł karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, przyjmując na podstawie art. 33§3 kk wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

IV. na podstawie art. 46§1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zadośćuczynienia za doznaną przez pokrzywdzoną krzywdę, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej J. B. (1) kwoty 500 złotych;

V. zwolnił oskarżonego od uiszczenia opłaty i zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu wydatków postępowania 257,33 złotych, a także zasądził od oskarżonego kwotę 100 złotych na rzecz oskarżyciela prywatnego tytułem zwrotu poniesionych przez J. B. (1) zryczałtowanych kosztów postępowania.

Apelację od tego wyroku wniósł oskarżony, który zaskarżył powyższy wyrok w całości na swoją korzyść podnosząc, iż nie zgadza się z treścią zapadłego wyroku ze względu na fakt, iż nie popełnił tego przestępstwa, a Sąd nie uwzględnił potwierdzonego dokumentami faktu, iż w czasie zarzucanego mu czynu był w pracy.

Na rozprawie odwoławczej oskarżony i jego obrońca popierali tę apelację i wnosili o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie A. B. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Niezależnie od powyższego obrońca oskarżonego sprecyzował zarzut apelacyjny w ten sposób, iż zarzucił obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 92 kpk, art. 410 kpk, a także art. 7 i 5§2 kpk, która miała wpływ na treść tego wyroku, a polegała na nieprawidłowej ocenie zebranych w sprawie dowodów, nie uwzględnieniu przez Sąd I instancji dokumentów potwierdzających fakt przebywania oskarżonego w pracy w czasie zdarzenia i rozstrzygnięcie wszystkich wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżonego A. B. jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Odwoławczy po zapoznaniu się z aktami przedmiotowej sprawy i pisemnymi motywami zaskarżonego wyroku doszedł do przekonania, że Sąd I instancji wydał zaskarżony wyrok z obrazą art. 7 i 410 kpk, a obraza ta niewątpliwie miała wpływ na treść tego rozstrzygnięcia. Należy zwrócić uwagę przede wszystkim na to, że oskarżony nie przyznając się do popełnienia zarzucanego mu czynu wyjaśnił, iż w czasie zarzucanego mu przestępstwa był w pracy i na potwierdzenie powyższego przedstawił zaświadczenie potwierdzające ten fakt (k. 29). Dodatkowo stwierdził, że nie mógłby opuścić stanowiska pracy, bowiem w takim przypadku niewątpliwie zostałby zwolniony z pracy, a do uzyskania prawa do emerytury pozostało mu zaledwie 4 lata pracy. Niezależnie od powyższego z akt tej sprawy wynika, że odległość z miejsca pracy oskarżonego do miejsca zdarzenia wynosi ok. 6 – 8 km, a oskarżony do pracy dojeżdża rowerem. Sąd I instancji dla zweryfikowania prawdziwości zaświadczenia z zakładu pracy oskarżonego, zażądał dodatkowo grafiku pracowników portierni tego zakładu oraz przesłuchał pozostałych pracowników portierni, zatrudnionych w Zakładach (...) w D. celem ustalenia, czy oskarżony mógł opuścić swoje stanowisko pracy. Mimo wykonywania tych czynności nie rozważył i nie ocenił treści wyżej wymienionych dokumentów, choć ich ocena bezspornie miałyby wpływ na treść orzeczenia w tej sprawie. Zwrócić należy również uwagę, iż z zeznań W. G. wynika, że w/w zakład ochrania firma (...). W tej sytuacji obowiązkiem sądu było ustalenie poprzez zażądanie informacji z w/w zakładu przemysłowego oraz firmy (...), czy możliwe było oddalenie się oskarżonego z miejsca pracy na czas dłuższy niż 1 – 1,5 godziny bez zauważenia tego przez inne osoby, czy zdarzały się w przeszłości takie sytuacje z udziałem oskarżonego. Nadto, Sąd I instancji winien również przesłuchać w charakterze świadków inne dorosłe osoby przebywające w dacie zdarzenia w domu pokrzywdzonej, w tym m. in. J. B. (2) (jak we wniosku apelacyjnym k. 82) na okoliczność, czy oskarżony w tym czasie wchodził do tego domu i czy słychać było odgłosy awantury.

Brak wyjaśnienia powyższych okoliczności i pominięcie przy wyrokowaniu istotnych dokumentów spowodowało konieczność uchylenia wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd przede wszystkim podejmie próbę pojednania stron ze względu na rodzinny charakter sprawy, zaś w przypadku braku zgody na pojednanie, przeprowadzi przewód sądowy od początku kierując się wyżej wskazanymi wytycznymi, dokona prawidłowej oceny wszystkich dowodów ujawnionych na rozprawie

głównej i dopiero po rozważeniu i ocenie tychże dowodów ustali stan faktyczny tego zdarzenia i w konsekwencji wyda prawidłowe rozstrzygnięcie w tej sprawie. W przypadku takiej konieczności sporządzi uzasadnienie wyroku zgodnie z dyrektywami art. 424 kpk.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk, orzekł jak w wyroku.